

Sygn. akt I C 1828/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1828/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód – U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. – wniósł o zasądzenie od pozwanego K. C. kwoty 2.342,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy cesji z dnia 28 grudnia 2016 r. nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność od (...) Serwis S.A. w W. powstałą w wyniku zawarcia umowy z pozwanym z dnia 28 kwietnia 2016 r., z której warunków strona pozwana nie wywiązała się.

Pozwany K. C. nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na termin posiedzenia wyznaczony na rozprawę.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód jako kupujący zawarł, w dniu 28 grudnia 2016 r. umowę przelewu wierzytelności z (...) Serwis S.A. w W...

(dowód: powyższa umowa k. 8-9)

Pozwany zawarł w dniu 28 kwietnia 2016 r. umowę pożyczki z (...) Serwis S.A. z siedzibą w O., która została wypowiedziana pismem z dnia 18 lipca 2016 r.

(dowód: umowa k. 4-6, wypowiedzenie k.7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwanego i nie budziła wątpliwości Sądu.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał jednakże, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem.

Zgodnie z art. 353§1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie z art. 720§1 k.c. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., warunkiem wydania wyroku zaocznego w wypadku niestawiennictwa pozwanego na rozprawie i nie podjęcia obrony, jest przyjęcie za prawidłowych twierdzeń powoda, niebudzących uzasadnionych wątpliwości w świetle okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych. Wprowadzone tym przepisem domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy „nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest, bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z r., I CKU 87/97, Prok.i Pr. 1997/10/44). Tym samym zdanie się powoda na niezaprzeczenie jego twierdzeń przez pozwanego nie zwalniało go od wykazania, chociaż minimum okoliczności wskazujących na zasadność żądania.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa, bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie, z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien, zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem, gdyż nie wykazał, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności na jego rzecz.

Stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W powyższej umowie przelewu wierzytelności wskazano jedynie, iż na jej podstawie powód będzie nabywał od wskazanego cedenta wierzytelności pieniężne.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Nadto, w przedłożonej przez powoda umowie przelewu wierzytelności brak jest konkretnego odniesienia do wierzytelności dochodzonej od pozwanego z tytułu powyższej umowy pożyczki.

Powód przedstawił jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do Umowy Sprzedaży Wierzytelności, w którym wymieniony jest pozwany. Dokument ten nie został przez nikogo podpisany i stanowi jedynie odwzorowanie zawartości odpisu. W ocenie Sądu może on jedynie stanowić dowód tego, iż wyciąg taki został sporządzony. Strona powodowa nie podała jakiej konkretnie umowy wskazany odpis dotyczy. Powód wskazał jedynie, iż jest to załącznik nr 1 A do Umowy Sprzedaży Wierzytelności. Z powyższego dokumentu nie wynika natomiast z kim i kiedy została zawarta przedmiotowa umowa ani czego konkretnie dotyczyła. Zdaniem Sądu nie stanowi on potwierdzenia istnienia wymagalnej wierzytelności względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem. Dokument ten wobec braku możliwości zweryfikowania jego treści nie może w ocenie Sądu stanowić dostatecznego dowodu na okoliczność nabycia dochodzonej wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności oraz powołane przepisy i art. 481 Kc należało oddalić powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz